

екытъ му пѣсни, и огледалото въ което ма той намѣрваше толкози хубава!

— И найзлото, господине, извика сърдито майката, той искаше непременно да я извади отъ театра.

— Да . . . да, рече съ прискърбенъ гласъ Жиразда, трѣбаше, може бы, да го послушамъ. Но, като опыта чловѣкъ онѣзи наслажденія, които не приличатъ на някое друго, упоеніето на сцената, покъртянѣето което то произвожда, щастіето да гледа цѣло множество внимателно и увиснжло, тѣй да рекж, на устнытъ му; като чуе туй множество смаяно и въсторжено да пълни театра съ радостны и въсторженны въсклицанія, кога са поеви посрѣдъ свѣтливытъ лампы, тропанѣето на множеството за да чуе безкрайно то *bravo* и да събере двѣтъята . . . може ли вече да забрави таквызи впечатленія? тѣ ставатъ необходимость, манія; трѣба вече да живѣе този животъ, или да умре!»

И Жиразда си повръщаше почти, като говорѣше, ветата си хубость; тонныйтъ ѝ и звученъ гласъ са усиляше споредъ колкото говорѣше; вълняната покрывка която я покрываше до кръста, оставяше свободно движеніето на благороднытъ ѝ ржцѣ; очытъ ѝ намѣрихж естественното си изразеніе и стрѣляхж лучы.

Но заведнажъ тя са спрѣ . . . , като съгледа голытъ етѣны на стаята, постилката, на която са бѣ прострѣла . . . И като не можаше да истерпи сравненіето на минжлото си съ настоящата си бѣдность, тя си наведе главата въ ржцѣтъ си и заплака.

V.

ПРОДЪЛЖЕНІЕ.

Като видѣ дѣртата Урака сълзытъ на дѣщеря си, наченж и тя да плаче; найчувствителны натуры сж тѣзи на майкытъ на актрисытъ.